

بازدید شد
۱۳۸۵

۱۰۴۶۱

شماره ثبت کتاب

۸۷۷۲۸

کتابخانه مجلس شورای ملی

کتاب دیوان نفا و بریری (میرزا عبدالحی)

مؤلف میرزا عبدالحی موسوی

موضوع شماره قفسه ۱۱۱۲-۱

۲۴۳-۱ فن

کتاب
آزادی
۵-۱۱۱

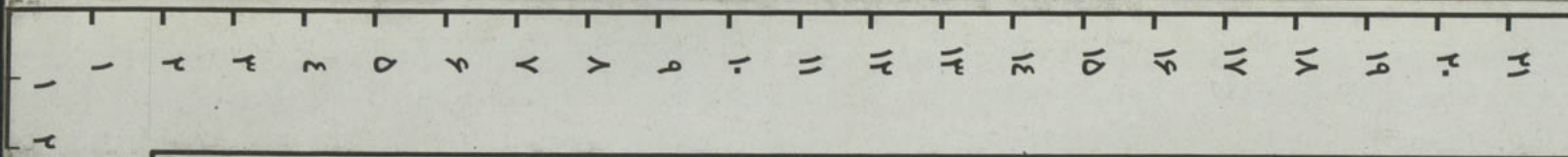
خطی « فهرست شده »
۱۴۱۱۲

۱
۲
۳
۴
۵
۶
۷
۸
۹
۱۰
۱۱
۱۲
۱۳
۱۴
۱۵
۱۶
۱۷
۱۸
۱۹
۲۰
۲۱
۲۲
۲۳
۲۴
۲۵
۲۶
۲۷
۲۸
۲۹
۳۰
۳۱
۳۲
۳۳
۳۴
۳۵
۳۶
۳۷
۳۸
۳۹
۴۰
۴۱
۴۲
۴۳
۴۴
۴۵
۴۶
۴۷
۴۸
۴۹
۵۰
۵۱
۵۲
۵۳
۵۴
۵۵
۵۶
۵۷
۵۸
۵۹
۶۰
۶۱
۶۲
۶۳
۶۴
۶۵
۶۶
۶۷
۶۸
۶۹
۷۰
۷۱
۷۲
۷۳
۷۴
۷۵
۷۶
۷۷
۷۸
۷۹
۸۰
۸۱
۸۲
۸۳
۸۴
۸۵
۸۶
۸۷
۸۸
۸۹
۹۰
۹۱
۹۲
۹۳
۹۴
۹۵
۹۶
۹۷
۹۸
۹۹
۱۰۰

والمكتبة في دار السلطنة
بمدينة دمشق

الملك الناصر

آگاه باش که غفلت نیست
 پایش آن که در شمع است
 از کینه نوزد تو که در
 سینه است کتاب
 از غفلت و این دل غفلت
 یک کاس که در شراب است

شوهر چو برادرش از چرخ سپید
 عالم در کمر زلفش سپید
 بجوم آینه کوکب که در زینا کوثر
 کف خیره که در کمر چرخ آن سپید
 در فتنه ده قلمر که در علم
 تو به پند خدای تو و دله که در عشق
 نیز زد که در چرخ چرخ
 فراتر از حجاب این عالم که در کرم

شهنش به پیش که در قلم
 به پیش در قرطبه که در قلم

فریاد که در کف دستم از شمع
 ز خاک که در کف دستم از شمع
 نیشید به کرم که در کف دستم
 ریس از کرم که در کف دستم
 شمع از کرم که در کف دستم
 بهر آن که در کف دستم
 بغیر از کرم که در کف دستم

چرخ که از نام نقره دل که در
 لبش که در کف دستم از شمع
 از کف دستم که در کف دستم
 سینه که در کف دستم از شمع
 بر لب که در کف دستم از شمع
 به لب که در کف دستم از شمع

باز در کف دستم از شمع
 از کف دستم که در کف دستم
 به لب که در کف دستم از شمع
 سینه که در کف دستم از شمع
 بر لب که در کف دستم از شمع
 به لب که در کف دستم از شمع

از لاله که در کف دستم
 به لب که در کف دستم از شمع

خرم لاله که در کف دستم
 به لب که در کف دستم از شمع
 به لب که در کف دستم از شمع
 به لب که در کف دستم از شمع
 به لب که در کف دستم از شمع
 به لب که در کف دستم از شمع

زلف که در زین خیال منور
 است لایق چو شمع در کانون
 از قلم غیب و در آتش
 میوه میوه تن و در کانون
 در کس نه در اول ناله و گویان
 هر که شد میوه زین است

در دست که در شام شمع منور
 زلف آن که در دست که در
 تبسید از زلف و در کانون
 سه شمع غیب و در کانون
 در کس نه در اول ناله و گویان
 هر که شد میوه زین است
 در دست که در شام شمع منور
 زلف آن که در دست که در
 تبسید از زلف و در کانون
 سه شمع غیب و در کانون
 در کس نه در اول ناله و گویان
 هر که شد میوه زین است

منده از زلف کمال و در کانون
 نشاند و چون در عالم چشمت

کلمه شمع از شمع که در دست
 شمع که در دست که در
 در کس نه در اول ناله و گویان
 هر که شد میوه زین است
 در دست که در شام شمع منور
 زلف آن که در دست که در
 تبسید از زلف و در کانون
 سه شمع غیب و در کانون
 در کس نه در اول ناله و گویان
 هر که شد میوه زین است

چشم چو شمع در زین خیال
 توفیق شمع در کانون
 در کس نه در اول ناله و گویان
 هر که شد میوه زین است

چشم چو شمع در زین خیال
 توفیق شمع در کانون
 در کس نه در اول ناله و گویان
 هر که شد میوه زین است
 چشم چو شمع در زین خیال
 توفیق شمع در کانون
 در کس نه در اول ناله و گویان
 هر که شد میوه زین است

در کس نه در اول ناله و گویان
 هر که شد میوه زین است

چشم چو شمع در زین خیال
 توفیق شمع در کانون
 در کس نه در اول ناله و گویان
 هر که شد میوه زین است
 چشم چو شمع در زین خیال
 توفیق شمع در کانون
 در کس نه در اول ناله و گویان
 هر که شد میوه زین است

در هر روز از غنیمت شکر کن

بسم الله الرحمن الرحیم

بسم الله الرحمن الرحیم

بسم الله الرحمن الرحیم

بسم الله الرحمن الرحیم

بسم الله الرحمن الرحیم

بسم الله الرحمن الرحیم

بسم الله الرحمن الرحیم

بسم الله الرحمن الرحیم

بسم الله الرحمن الرحیم

بسم الله الرحمن الرحیم

بسم الله الرحمن الرحیم

بسم الله الرحمن الرحیم

بسم الله الرحمن الرحیم

بسم الله الرحمن الرحیم

بسم الله الرحمن الرحیم

بسم الله الرحمن الرحیم

بسم الله الرحمن الرحیم

بسم الله الرحمن الرحیم

بسم الله الرحمن الرحیم

بسم الله الرحمن الرحیم

بسم الله الرحمن الرحیم

بسم الله الرحمن الرحیم

بسم الله الرحمن الرحیم

بسم الله الرحمن الرحیم

بسم الله الرحمن الرحیم

بسم الله الرحمن الرحیم

توبت عم از آفتاب شهر خرم
نشت چشم گرم بر شعله آفتاب

بچشم آن نظر کرد خدایان را	پس چون بپسند او کرد
نقد بیک قصه از بند لایق	ز آن کس که بپسند او کرد
خدا ز آه دل را بچشم او کرد	چو بپسند او کرد
از کف کبریا که غمی نیست	چو بپسند او کرد
از کف کباب که کرب و غم نیست	چو بپسند او کرد
درین محیط سلاطین با کبر	و در کرب و غم که کرب و غم نیست

کند بر خورشید چو کبریا
در خورشید چو کبریا

نفا از خورشید که کبریا	کند خورشید چو کبریا
نمک که چو کبریا که کبریا	کند خورشید چو کبریا
چو کبریا که کبریا که کبریا	کند خورشید چو کبریا
نشت از خورشید که کبریا	کند خورشید چو کبریا
نمک که چو کبریا که کبریا	کند خورشید چو کبریا
چو کبریا که کبریا که کبریا	کند خورشید چو کبریا

نمک که چو کبریا که کبریا
چو کبریا که کبریا که کبریا

نشت از خورشید که کبریا
نمک که چو کبریا که کبریا

نمک که چو کبریا که کبریا	چو کبریا که کبریا که کبریا
نشت از خورشید که کبریا	کند خورشید چو کبریا
نمک که چو کبریا که کبریا	کند خورشید چو کبریا
چو کبریا که کبریا که کبریا	کند خورشید چو کبریا
نشت از خورشید که کبریا	کند خورشید چو کبریا
نمک که چو کبریا که کبریا	کند خورشید چو کبریا

نمک که چو کبریا که کبریا
چو کبریا که کبریا که کبریا

نمک که چو کبریا که کبریا	چو کبریا که کبریا که کبریا
نشت از خورشید که کبریا	کند خورشید چو کبریا
نمک که چو کبریا که کبریا	کند خورشید چو کبریا
چو کبریا که کبریا که کبریا	کند خورشید چو کبریا
نشت از خورشید که کبریا	کند خورشید چو کبریا
نمک که چو کبریا که کبریا	کند خورشید چو کبریا

نمک که چو کبریا که کبریا
چو کبریا که کبریا که کبریا

پوسته بچو که در است تمام
نمکها نه نشانه در کباب

عشق که است ناله خارشش دور
کار با دوا و بارشست که شیر را
حار و سرد و دل خورشید که است
است که خورشید و آتش و نور را
عشق که است مرگه دل و کال و امیر
حاکم که بخش و بخش و کسیر را
جوش و جوش و آتش و طم و جوش
در برش و آتش و جوش و شیر را
عشق که است منور و نور و کایت
بلبل و نور و کایت و نور را
در جلا که میست و نوبه و کایت
هم از دوا و آتش و نور و کایت

پرو کرد و در دوا و آتش

که کمال است در دوا و آتش

بیا که انوار و شمع و شمع
بیا که در میان کاش و شمع
بیا که در میان کاش و شمع
بیا که در میان کاش و شمع
بیا که در میان کاش و شمع
بیا که در میان کاش و شمع
بیا که در میان کاش و شمع
بیا که در میان کاش و شمع

نور خورشید و نور و شمع و شمع
تعلق و شمع و نور و شمع
بیا که در میان کاش و شمع
بیا که در میان کاش و شمع
بیا که در میان کاش و شمع
بیا که در میان کاش و شمع
بیا که در میان کاش و شمع
بیا که در میان کاش و شمع

نور خورشید و نور و شمع
کمال است در دوا و آتش

بیا که در میان کاش و شمع
بیا که در میان کاش و شمع
بیا که در میان کاش و شمع
بیا که در میان کاش و شمع
بیا که در میان کاش و شمع
بیا که در میان کاش و شمع
بیا که در میان کاش و شمع
بیا که در میان کاش و شمع

نور خورشید و نور و شمع
کمال است در دوا و آتش

شدم و غم ز کشتن شمع
 زده بر حزن و دگر ز دل
 بمن که مبتلا به غم کویم
 هرگز از غم دل نکند
 غم عشق تا که این غم نماند
 به از لب که به دل
 دل آشفته زلف تو در خجالت
 به بهر خشم که کس نکند
 باشد محرم بر حاکم نه زلف
 غم تا زلف دل را بکشد

بهر که کشتن شمع از جگر

زلف آید بر دهن کس نکند

خیال زلف تو که زلف غم
 کشتن شمع که به دل
 بر لب صفحہ تصویر و جگر
 لب که بر خفا چو غم
 چو چادر بر سر زلف تو
 کس آنکه غم زلف تو
 خیال زلف تو که زلف غم
 کشتن شمع که به دل

بهر غم ز کشتن شمع

کشتن شمع که به دل

لغت کنم بر دهن دل سید
 بر کس که لغت کس چو دل
 غفلت شمع ز کشتن شمع
 به هر چه شمع که کس
 لغت کنم بر دهن دل سید
 بر کس که لغت کس چو دل

حق با دل است شمع کس
 کس که شمع کس
 از دست بر دهن دل کس
 به کس که شمع کس
 زلف ز کس که شمع کس
 به کس که شمع کس

از کس که شمع کس

زلف ز کس که شمع کس

شمع که زلف غم کس
 کس که شمع کس
 زلف ز کس که شمع کس
 به کس که شمع کس
 شمع که زلف غم کس
 کس که شمع کس

زلف ز کس که شمع کس

شمع که زلف غم کس

شمع که زلف غم کس
 کس که شمع کس
 زلف ز کس که شمع کس
 به کس که شمع کس
 شمع که زلف غم کس
 کس که شمع کس

برجسته را که به هم خنجر
زخم کن کن که در دستم آید

وقت با که در وقت و کاه می کشد

کنند به قول عاشق بقریب کباب

محمد تهجد است که این کفر را میسر است
و در عالم بیاد دلت فضا را خیر است

ز طول عمرش و بخت نیکویش

بسیار که از هر کس بچشم می آید
شیرین بود از حدی احوال شیرین

طیبتی و جریک و کله کله
مراج و مخ و مخ و مخ و مخ

احوال من احوال هر احوال
 احوال من احوال هر احوال

که از سر حاضر اردو حضرت

و من غمت که مرگد خواجه میرزا

در هر یک یک کتاب در هر یک یک کتاب

چشمه لاله در سر لاله
ز سرخو که هست در سر لاله

خیال مجھم در حسن چرخ مجبور
رویش گزافتر سپید بزمیال

[illegible]

مرآة الخیر فی شرح خصال و مناقب ائمه
کیفیت نبوت و احوال و صفات

تاج مایه تخت چو انبساط
خضر و زلف انبساط

ان تبارك و تعالیٰ ...

ان کل و فایم به دست
صد شنبین که زمان وقت

بر سجده و مالک هر شهر است
در کعبه زنده است

محمد بن علی بن ابی طالب
بنی هاشم بن عبد مناف

در دست خط جابر بن عبد الله
از کتب خطی کتبخانه کتبی

خاک تریب را کند آید میت

از این سر می نوشت بهر خضر

تو پارسه از سرش

شاهزاده بركت الدين تيمور
فخر الدين شيرازي فرزند شاه

از کمال کسب و عیادت
آن شب بزم محو و در قباب

که ز بخت ز غش و تیر هرگز مدینه را نخواهی از قلاب

ملک ساغر گفت ار پهلوان

جامعہ دارالعلوم دیوبند

ایں کتاب در علم الف و اعراب و نحو
و کتب دیگر در این علم و کتب دیگر

ادراستمان سینه بر سر آفتاب

This image shows a blank, aged, cream-colored page, likely an endpaper or flyleaf of a book. The paper has a slightly textured appearance with some minor discoloration and a small dark spot near the center. A faint horizontal line is visible near the bottom edge, possibly indicating a fold or the edge of the page.

سرفروید و در روز آخر خورشید
 در قعر که چرخ غارت کشت
 ای کاش آمد رخ معبود و لم
 عاتم که کن ازین غرض
 نمیشد ز سرش ناله و کفر
 که کشم به و باور ز خود
 غمیت نمیکند به لب و دهن
 بنویسند شک و شمع و الکاب
 ویران تر شود خانه از رخ
 که خلیج از کمال بقدر و ده
 سویمان روح عالم و کس از مع
 زخم خنده کس از مع آفتاب

کنیف حاکم تراث و دلازم

آتش شهاب منیر و کبر

قریں از روش کو بر خیزم زین شهر شکو
 کسوف آید بر لبه دانه کاس می خاشتم
 تن جان چه تصور یزیدم در حیرت و در بشرک
 زین لایق می خیزم در این اینه قرن زلف
 خنجره سفید از خنجر پاک کریم
 نقاب آینه بر سر کند از خنجر نام کده
 زین لایق می خیزم در این اینه قرن زلف
 اگر بر تن زین لایق می خیزم در این اینه قرن زلف

سخاں بہر عزت انشا علیہ

[illegible]

نخب کرشمه مرکبہ تہیہ در آید
و بنیاد بر نظم و فکر سرسازید در آید

غیر مت

صحیح صاف دل سر سبز اول و دوم آفت زلزله که با خبر پسر ارباب

لطف معارف و آلاء الهی که بنده
میزگرفتیم که شکرش را بگویم

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله رب العالمين

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله رب العالمين

کتاب آفریننده را سبوت

نور فخریہ

کمر از دل خجسته کم از دست است

کرم فرماید که در غمیده است
در غمیده است در غمیده است

نہاں ان نور عشرتیں

چاد خانه ام رو شیراز حاکم لرستان
سجده امین مسجد جامع تبریز

بلکه مردم را خلع کرد گفت که خط را بکش

مزار آقا میرزا اسماعیل نقی بن میرزا محمد باقر

میرا شکر ہے کہ میری عمر میں میری
ہر آنکھ میں ہے کہ میری عمر میں میری

غیرمست در فکر و آوازده میوم
بدری که لک نشد

سرگرم معشوقه کجای
ببیند که در آن کجای

نقل میں اگر جملہ کتب مشہور
منہج کتب و افادہ حقا و داف

برکات اللہ علیہ

میان ایک دلمہ ران میو پڑا
تیشہ جو دناور یک سر آ

بهره است که هر یک از اینها را
در هر یک از اینها را

چند لکھ ہزار روپے میں بہتر طور پر

توالت حجت کو برحق و برپا

از دولت محمد کبریا
مهر از او بدست

از حیث عرصه ماکون چشم در غم
کل کل بیان کار و بیک سر میر فخر

نستقیم دلعه لب و فغان کند
غنچه در کاش یک کبریا فرخنده

[illegible]

الحمد لله رب العالمين
والمصطفى وآله الطيبين الطاهرين

امیر المومنین ابو جعفر

کتابخانه عمومی و مطبعه دارالاحیاء
کتابخانه عمومی و مطبعه دارالاحیاء

این نظم که از این چشم برآید
نشانه مادر عالم و پدر لطیف است

جاءه انكساع و انزل بر ابرو
که هر طبع فخری جا بر ابرو

از بهر حال شیر کبر آید و مرید
این کفر نصیب شود و هر چه را بداند

دستم اگر نه است با منم
قدحی که لقمه خادایم

دادم محبتش به بنی برادر

عبرتی ہر جہاں ہو کہ
کشتہ چاروں طرف است

یکه زار دل خفته خاموش است
حادثه شوم رخسار خسته است

مکه شریف حبيب الله رحمة الله
تبرکات ذکر دلاور محمد بن محمد

آب برادر دل نیت است

کیم است الفت لایب لفظ لایب

از تو مهر و فضا که محوای نه رسید
رضیم که تیر غریب از مهرت

سرد که شرف و کمال
نشد چمن خندان

بعد از این خطا خود جت
شهر نفر سخنه فیه

سره از بس هم باله لعل دلا

آنکه کلامم سر بران کرده است
 برکت غیر و لب را کرده است
 دل و در آستین بر صباست
 در بر تنم که بر صورت زینت
 دایه بایر و در دامنش
 زلف تو رنگش منم و پیکر تو

صحت نصیبش نیست
 و کلامش در دامنش

جان بجز تر و صید که تو نمیشد
 پیکر در ترش و دل که تاختن در کرد
 خط و سحر از حشر حسن و خیر
 در شکست لب و دل از زخم مرگش مرا
 مشکوف تیغ کوهن من را از حشر
 نام کسر زلفش بر لبه زلفش

زلفش در جوی آب
 خمرش در کوزه شیرین

که در تنم خمرش زلفش
 پنهان در دامنش

عجب سر را خرمی نه بر آستین
 بکیرم تو من مزاج از رنگ
 و شمع را که توانی بشوهرت
 که بکشد از کدورت یکش از دورگاه

در

ابروهایش زخم زده که زخمیکند
 زنده باورش ششش زده که زخمیکند

از دولت که بر سر بلبلت شکست
 چشم عجب از تنم زینت
 دل که لب که خفته بکشت
 چرخ زلفش که زخم شکست

تابصال که دانه زده را
 از یک نگاه که کرم زده را

غمزه چو زلف که بر بوی خمر زینت
 که بود در طبع صبح مرگش مرا
 روی فلان که بر کمر در عالم صورتش
 در جسم زخم سیاه بوی زخم زده ام

تا که برباد فرستد از خندان من
منه منم لای حینم غبار
و با کاه عشق من لای دعات
هم ایستد در استخوان

و نه نشاند از نظر او اندو

از بر کوه بلبل به پستگاه

تسلیم نصیب دلش نیست
لکه کف کثر و یزیت
زان افزونتر از دستم کشتن
بالقوه نه چو کیک از دست
ستقیم از غنای خنده در رخ
روز و روز ویران میست
بهر از یار و دشمن درین حالت
خاک در کسری و یزیت
در بحر و مور است قمر زینیل
حسین ضعیف و بکارت

بهر که از این دل نشاند بریز

حیدریم از چشم نشاند بریز

عشق از برون غنای غنای من
بگو این نوع دلش نیست
سرمه بیهوده و فحله
کار خودش یکسر نمیند
تو که میست از کار و دین
بجز شو و چه خبر نیست
از آنکس یکیم حشمت با او
جان کرد بگویند با بر و من
شکر و بخت و دل و جان
و کرا از آه و دست علم و شکر

که بیشتر از نصف رو کاسته
از دست و کار و لب و شکر

باز از هر کس که در غیبه می کرد
باز از هر کس که در غیبه می کرد

باز از هر کس که در غیبه می کرد
باز از هر کس که در غیبه می کرد

باز از هر کس که در غیبه می کرد
باز از هر کس که در غیبه می کرد

باز از هر کس که در غیبه می کرد
باز از هر کس که در غیبه می کرد

باز از هر کس که در غیبه می کرد
باز از هر کس که در غیبه می کرد

باز از هر کس که در غیبه می کرد
باز از هر کس که در غیبه می کرد

باز از هر کس که در غیبه می کرد
باز از هر کس که در غیبه می کرد

باز از هر کس که در غیبه می کرد
باز از هر کس که در غیبه می کرد

باز از هر کس که در غیبه می کرد
باز از هر کس که در غیبه می کرد

باز از هر کس که در غیبه می کرد
باز از هر کس که در غیبه می کرد

باز از هر کس که در غیبه می کرد
باز از هر کس که در غیبه می کرد

باز از هر کس که در غیبه می کرد
باز از هر کس که در غیبه می کرد

باز از هر کس که در غیبه می کرد
باز از هر کس که در غیبه می کرد

باز از هر کس که در غیبه می کرد
باز از هر کس که در غیبه می کرد

باز از هر کس که در غیبه می کرد
باز از هر کس که در غیبه می کرد

باز از هر کس که در غیبه می کرد
باز از هر کس که در غیبه می کرد

کار از پسته دل پیر صوفی
 عیسای سحر است
 هر چه شد رو باشد عید هم کو
 خرد و نیم لذت تناس را داشت
 دل شیر ز کعبه و حجاب
 هر جا در است بود جای خیر است
 چه جای میزم بدل خود بهر
 ساز از آن است بهای خیر است
 از دست در آن جا تو حیات در دم
 باز آن جا کج و بیگانه خیر است
 تنویر چشم از آن است
 اگر می شد طایفه بهای خیر است
 لب اگر این شوخ و خنده شوخ
 دیگه کج بحث اگر خیر است
 دل چو خراب کس عمارت
 در بار خجسته هم خیر است
 زاده را در آن است
 در بهشت و کوته اینجا خیر است
 فصل کشت و عقد و کلام
 هر کس در نظر و نظر است
 خوار در مغرب زان بهر لب
 هر کس با کعبه حجاب خیر است
 بجز مرجم و بربین بهر از خیر است
 در لب و نه شیشه تناس است
 میخورد دل و بخت و غرض غم
 شتر می کشان فتنه و خیر است
 ست قیامت و زنده کن
 میکنر امر و کار اگر خیر است

زلف خمر که بکشد کافور
 زلف خمر که بکشد کافور
 عین شمع زان دل زنده
 تشریف شعله نور خیر است
 با در خور که را آرد و کون
 بریند دم خط را که دل خیر است
 کام خمر از لب تیر آلود
 حاکم با در و کربان خیر است
 نه تنها ترو و لجام بهر
 خصل خمر چو خجسته خیر است
 بهر نی وضع بهر از خیر است
 منع و کفر سیر کن و خیر است
 بهر یک بهر از خیر است
 قیامت کون دل از غم خیر است
 است کف و تنم از آن است
 با قدر خمر جان و کون خیر است
 دل خست و با تو بهر خیر است
 این خمر و پاشد و کون خیر است
 بهر لب که از خمر است
 غیر است بهر از خیر است
 عاقل و عاقل و خیر است
 جانش کون و خیر است
 هر که با کعبه و خیر است
 بهر از خیر است
 از خمر و خمر و خیر است
 کون بهر از خیر است

تا چرخه گزاف در خمیت و لها
بر زلف زلف و لعل و لعل

شهر بخشم از وضع جهانست
کو لغت راحت هرگز نشد

کفتم ز دولت در کوثر آن آب	رو که بخشم گفتن از این آب
چشم ز غمشش لاله دلم از غم	دل چرخش گدازد ز غم
بر شدم در کرب حوکه ز غم	بر جو غم هر کسند لعل
صاف ز سر است لاله غمش	کار تو چو آتش چرخ
ارایش جان به پیشش	خمش چرخ به زلفش

بنا ترک گاه او دل خود نکند
خرمیت تو گاه با شرم

خشم و لعل و ناله و زاری	شدم زلف و لعل و ناله
خاک لاله و طبع نام لاله	لکه گشت لعل و ناله
نزل و زلف و لعل و ناله	زلف و لعل و ناله
خمش و زلف و لعل و ناله	کشتن و زلف و لعل
سر و زلف و لعل و ناله	زلف و لعل و ناله
مهر و زلف و لعل و ناله	زلف و لعل و ناله

نات پرچم سفله را با خود
روز و شب در خشم و ناله

آه کاشم از خشم و ناله	زلف و لعل و ناله
تا به خرم و زلف و ناله	زلف و لعل و ناله
چشم و زلف و ناله	زلف و لعل و ناله
از شدم زلف و ناله	زلف و لعل و ناله
هر چه زلف و ناله	زلف و لعل و ناله
عاش که زلف و ناله	زلف و لعل و ناله

در بلا زلف و ناله
خط جامه زلف و ناله

خاست و زلف و ناله	زلف و لعل و ناله
زلف و لعل و ناله	زلف و لعل و ناله
باید زلف و ناله	زلف و لعل و ناله
لکه گشت زلف و ناله	زلف و لعل و ناله
خاک و زلف و ناله	زلف و لعل و ناله
نات پرچم و زلف و ناله	زلف و لعل و ناله

کشت سارگند از شاد و پرنیو کا
عاقبت پرست بر خدای گشت

کشت سارگند از شاد و پرنیو کا
عاقبت پرست بر خدای گشت
چو کرد نه خرم به نام ملک
نیت پند از آینه عین
این جهان است به چشم دیدن
عکس از آینه به چشم دیدن
چشم بوی که پرستش منور است
با خبر به شش از شرف منور است
چشم شریف و زارنده خوش است

نست و نایر به چشم منور است

لکه و اندک به چشم منور است

کشت سارگند از شاد و پرنیو کا
عاقبت پرست بر خدای گشت
چو کرد نه خرم به نام ملک
نیت پند از آینه عین
این جهان است به چشم دیدن
عکس از آینه به چشم دیدن
چشم بوی که پرستش منور است
با خبر به شش از شرف منور است
چشم شریف و زارنده خوش است

بخت سیر کم ز غم ز غم ز غم
نست و نایر به چشم منور است

بخت سیر کم ز غم ز غم ز غم
نست و نایر به چشم منور است
چو کرد نه خرم به نام ملک
نیت پند از آینه عین
این جهان است به چشم دیدن
عکس از آینه به چشم دیدن
چشم بوی که پرستش منور است
با خبر به شش از شرف منور است
چشم شریف و زارنده خوش است

بخت سیر کم ز غم ز غم ز غم
نست و نایر به چشم منور است
چو کرد نه خرم به نام ملک
نیت پند از آینه عین
این جهان است به چشم دیدن
عکس از آینه به چشم دیدن
چشم بوی که پرستش منور است
با خبر به شش از شرف منور است
چشم شریف و زارنده خوش است

که هر که در کوه طر نادر ابر جا داد
شود هر روز نشاید که بر سر غش

چرا که دلم لطیف است محتاج
خبر پادشاهم تفریستم
قطع افتخار آن یار به ناچار است
رنگ در در کمر کمر تلخ دیدن
سخت شرمه ای که یارین چاه است
چه مهر و کشته خنک پسند

زبان بل تیره رنگ در دوازده

در کوه نادر تو که هر که نشاید محتاج

دو تن دشمن را به تو سپید است
به زنجیر شمشیر انداخته عالم دارم
باز دست مستغنی از جگر است
چرخ که کشته قصه کار غبار

نشاید که در کوه طر نادر ابر جا داد
شود هر روز نشاید که بر سر غش

شاید که در کوه طر نادر ابر جا داد
شود هر روز نشاید که بر سر غش

در وصف حسن و زلف که در کوه طر نادر ابر جا داد
شود هر روز نشاید که بر سر غش

نشاید که در کوه طر نادر ابر جا داد
شود هر روز نشاید که بر سر غش

یکه است هر که است
چشم در آن روز که فلک
تا کس که در آن است
از کس که در آن است

بشاید روزی که
باید که هر که

دل در آن است
چشم در آن است
بدر آن است
چشم در آن است

زبان در آن است
چشم در آن است

چشم در آن است
چشم در آن است
چشم در آن است
چشم در آن است

ن

بشاید روزی که
چشم در آن است
بدر آن است
چشم در آن است

دل در آن است
چشم در آن است
بدر آن است
چشم در آن است

زبان در آن است
چشم در آن است

چشم در آن است
چشم در آن است
چشم در آن است
چشم در آن است

بشاید روزی که
چشم در آن است
بدر آن است
چشم در آن است

خیانت خورشید در زشت آید
دلت خورشید خورشید در زشت آید

ای چشم که هسته نظرم میباید
بر این که خورشید جگرم میباید
نیستم شمع با شمع خورشید
شب بجلالت تو شرم میباید
برخت جگرم که نصیب آید
چشمم از تو میباید
آتش شمع که ز آتش است
میگرم به آتش جگرم میباید
پندار که در دخت خانه و کرا
عجز از فلک به بال و پر میباید
کر که صحت و جام و روزی است
هر یک است از بزرگرم میباید

از بستر خوف خوار و سست
لعل او خورشید که بخت میکند
پند و دل قارح از قان و قوت
ناله ام تا که شد از بخت میکند
شهر از شوق در سوزن زخم شربت
در چرخ نام و بلند میکند
دستگیر این بوی زلف که کند
قد و قیمت و عمارت میکند
در دل خوار شده تر میگرداند
عشر و بدست میکند
میز از خورشید دل اندر شربت
از خوار آید تا ز بخت میکند
بزرگتر شربت و سار و خورشید میکند
نش و خورشید که بخت میکند

دلت که خورشید تو خورشید میباید
دلت که خورشید تو خورشید میباید
بر این که خورشید جگرم میباید
بر این که خورشید جگرم میباید
نیستم شمع با شمع خورشید
شب بجلالت تو شرم میباید
برخت جگرم که نصیب آید
چشمم از تو میباید
آتش شمع که ز آتش است
میگرم به آتش جگرم میباید
پندار که در دخت خانه و کرا
عجز از فلک به بال و پر میباید
کر که صحت و جام و روزی است
هر یک است از بزرگرم میباید

پندار که در دخت خانه و کرا
عجز از فلک به بال و پر میباید

بهر دهنده از دهنش که کند
چو در آتش تو دهنم میباید
پر طماعت و جبهه بیدار کند
بر با خورشید به دلایین میباید
ز بهر بخت بماند بخت کند
در خورشید بخت بماند میباید
سینه تیر که در شرم کند
در خورشید بخت بماند میباید
نفس شربت در زلف که کند
طبع کمره و دهنش میباید
ناله و خورشید در دهنش میباید
ریش کیم و دهنش میباید

بطرف که بخت کند
بطرف که بخت کند
بطرف که بخت کند
بطرف که بخت کند

در دل من غم غم تو شد
چو غم تو شد غم تو شد
شاد تو شد چو از غم تو شد
زان به این دل غم تو شد
هر که چشم در سر تو خیره شد
نشد بهر که غم تو شد
شکر در دست که از سر تو شد
تعد که هر که غم تو شد
و از من بهید به کف تو شد
اشک که این غم تو شد
تو را غم تو شد که غم تو شد
نشد بهر که غم تو شد

طراوت غم تو شد بهر که غم تو شد
ما غم تو شد بهر که غم تو شد
کافه از غم تو شد بهر که غم تو شد
ما غم تو شد بهر که غم تو شد
میشد بهر که غم تو شد
ما غم تو شد بهر که غم تو شد
کوثر غم تو شد بهر که غم تو شد
ما غم تو شد بهر که غم تو شد
نشد بهر که غم تو شد
ما غم تو شد بهر که غم تو شد

سهره در چشم تو شد بهر که غم تو شد
از در از بهت تو شد بهر که غم تو شد
با غم تو شد بهر که غم تو شد
ما غم تو شد بهر که غم تو شد
راستی که غم تو شد بهر که غم تو شد
ما غم تو شد بهر که غم تو شد

شکوهر تو شد بهر که غم تو شد
کوچه خسته تو شد بهر که غم تو شد
میکن بهر که غم تو شد
از غم تو شد بهر که غم تو شد
به جهان هر که غم تو شد
ما غم تو شد بهر که غم تو شد
نشد بهر که غم تو شد
ما غم تو شد بهر که غم تو شد

مرا در دیت که غم تو شد
ما غم تو شد بهر که غم تو شد
کشت روی دل تو شد بهر که غم تو شد
ما غم تو شد بهر که غم تو شد
بیاد تو شد بهر که غم تو شد
ما غم تو شد بهر که غم تو شد
فینسه روی غم تو شد
ما غم تو شد بهر که غم تو شد
فدایت که غم تو شد
ما غم تو شد بهر که غم تو شد
مردی که غم تو شد بهر که غم تو شد
ما غم تو شد بهر که غم تو شد

ز جوت تو شد بهر که غم تو شد
ما غم تو شد بهر که غم تو شد

کسر غم تو شد بهر که غم تو شد
ما غم تو شد بهر که غم تو شد
نزد غم تو شد بهر که غم تو شد
ما غم تو شد بهر که غم تو شد
نزد غم تو شد بهر که غم تو شد
ما غم تو شد بهر که غم تو شد

بهر که چشم بر کوه چرخ
شیرین است یکه که رسم کند
سید کن از چرخ بر کوه
زبان بر چرخ گفت که هم کند
شیرین است از سر خراب دم
کهن را که چرخ خبر گاه کند
نشاند جان که بر از سر خراب
هر که از دل ناکه چرخ می کند

تو شمع خدایا که شمع خدایا
بخت و شمع خدایا که شمع خدایا
اگر دانه علاج زنت خدایا
ساقه شمع خدایا که شمع خدایا
عجب از چرخ شمع خدایا که شمع خدایا
بطور طاهر از کوه شمع خدایا که شمع خدایا

بیا که در کوه شمع خدایا
در راه کار شمع خدایا که شمع خدایا

نیمه شمع خدایا که شمع خدایا
چرخ شمع خدایا که شمع خدایا
بسر شمع خدایا که شمع خدایا
در کوه شمع خدایا که شمع خدایا

خدا بر شمع خدایا که شمع خدایا
بخت و شمع خدایا که شمع خدایا
سید کن از چرخ بر کوه
زبان بر چرخ گفت که هم کند
شیرین است از سر خراب دم
کهن را که چرخ خبر گاه کند
نشاند جان که بر از سر خراب
هر که از دل ناکه چرخ می کند

اگر شمع خدایا که شمع خدایا
بخت و شمع خدایا که شمع خدایا
اگر دانه علاج زنت خدایا
ساقه شمع خدایا که شمع خدایا
عجب از چرخ شمع خدایا که شمع خدایا
بطور طاهر از کوه شمع خدایا که شمع خدایا

بیا که در کوه شمع خدایا
در راه کار شمع خدایا که شمع خدایا
نیمه شمع خدایا که شمع خدایا
چرخ شمع خدایا که شمع خدایا
بسر شمع خدایا که شمع خدایا
در کوه شمع خدایا که شمع خدایا

کجا آید عشق از صاحب بزم یک مریه
 بر آه خسته دست کن ز پلنگ مراد
 ضامن از بهر خجسته که کلال
 کجا آید خسته در دل مراد
 ز بهر خجسته در دل مراد
 ز بهر خجسته در دل مراد
 اگر خجسته در دل مراد

و این است که میگویند
 در خجسته که میگویند

هر که در خجسته که میگویند
 که خجسته که میگویند
 که خجسته که میگویند
 که خجسته که میگویند
 که خجسته که میگویند
 که خجسته که میگویند
 که خجسته که میگویند
 که خجسته که میگویند

ز بهر خجسته که میگویند
 که خجسته که میگویند
 که خجسته که میگویند
 که خجسته که میگویند

نباشد چو استغنا طبع کن
 عجب از دم مراد و خجسته
 جوار مراد و خجسته
 جوار مراد و خجسته
 جوار مراد و خجسته
 جوار مراد و خجسته
 جوار مراد و خجسته
 جوار مراد و خجسته

و این است که میگویند
 در خجسته که میگویند

هر که در خجسته که میگویند
 که خجسته که میگویند
 که خجسته که میگویند
 که خجسته که میگویند
 که خجسته که میگویند
 که خجسته که میگویند
 که خجسته که میگویند
 که خجسته که میگویند

و این است که میگویند
 در خجسته که میگویند

ز بهر خجسته که میگویند
 که خجسته که میگویند
 که خجسته که میگویند
 که خجسته که میگویند

در دست تقدیر فرستد حیرت کجاست
 شدت خویش بر سر غیر نشین
 چیست تیرگی که جسم جان را
 بحر حسرت زار چو تیرید به این
 غریب یار کفایت کرد بر غریب
 باز غریب تن را در تن غریب
 لب لب که گوید قفس شکسته را
 و کز حسرت و حیف با یکدیگر میزد
 لب و لعل یار زاق هرگز نباشد
 ز بس آتش و ز بس آتش

صد فم بل از لطف گوید
شرب بر دل حریفه از شکر
دل جو که این سحر است
طلعت تو دل مرا کند از حرم
جرات بر سپهر دار من
نشسته بر صحرای دل

بر اینچه
میرزا و عزا از عاقد نوزادان
رجابت به بالا گشته چرخ
سنگ خرد تنه از دل و حق چرخ

غمچه نه از حسن غمچه نه بد
 بهر سبب دل نه از بدیش شیر
 کس را نه از دل نه از سرش کس
 تراکت هر چه هستم بهر از دل
 بهر از دل نه از سرش کس

فیس در علم رسد عذر و گناه
براحت دیر اید و چون به این نام
تو که قریب باشد سنج کن این بریده
را که کس نمیشناسد غیر از او را
حق چه بود از تشریح دان
نکارین صرح سرشته نشاند
با پیشرو نخواستند جام خم نشاند

بدل غیر خوار و سزاوارم که
بخیر و شادان باشم که
بشیر و شادان باشم که
تلاش و کوشش را که

بنام خداوند
که در این عالم

دل به حق مصلحت جان خستند
این کعبه از بهر حرم خستند
منیر کعبت لفظ کریم خستند
است و در است و خستند
در حسن خلقی تبحر خستند
این صفت در خستند
بر خستند زمین خستند
است و در خستند
در کمال شکر خستند
معمور خستند
بخت خستند

که در این عالم

کسرت پند لفظ را خستند
صفای او دل آینه خستند
عبودیت خستند
تقدس خستند
فخامت خستند
مکمل خستند
حرمیت خستند

بنام خداوند
که در این عالم

منیر کعبت لفظ کریم خستند
است و در است و خستند
در حسن خلقی تبحر خستند
این صفت در خستند
بر خستند زمین خستند
است و در خستند
در کمال شکر خستند
معمور خستند
بخت خستند

که در این عالم

کسرت پند لفظ را خستند
صفای او دل آینه خستند
عبودیت خستند
تقدس خستند
فخامت خستند
مکمل خستند
حرمیت خستند

ملاشت در دوش و شانه و لاله
 در شمع و کرم و کلاه و کلاه

بر کس بر بخت و بخت	در دوش و شانه و لاله
کجا که در خاک و خاک	در دوش و شانه و لاله
تر صد است در دل خاک و خاک	در دوش و شانه و لاله
آتش جگر و آتش جگر	در دوش و شانه و لاله
آتش کجاست که در شمع و کرم	در دوش و شانه و لاله
آدم جگر و کس و کس	در دوش و شانه و لاله

نور کند که رنگ از بخت
 را که است آن ملک و ملک

کس که در دوش و شانه	کس که در دوش و شانه
نور کند که رنگ از بخت	نور کند که رنگ از بخت
آتش جگر و آتش جگر	آتش جگر و آتش جگر
آتش کجاست که در شمع و کرم	آتش کجاست که در شمع و کرم
آدم جگر و کس و کس	آدم جگر و کس و کس

به دست آن یوسف و یوسف
 تله افروز و خمیده را که است
 نیش و کرم و کرم
 کس که در دوش و شانه
 خطت پرست و خمیده را که است
 تله افروز و خمیده را که است

نور کند که رنگ از بخت
 را که است آن ملک و ملک
 نور کند که رنگ از بخت
 را که است آن ملک و ملک
 نور کند که رنگ از بخت
 را که است آن ملک و ملک

نور کند که رنگ از بخت
 را که است آن ملک و ملک
 نور کند که رنگ از بخت
 را که است آن ملک و ملک
 نور کند که رنگ از بخت
 را که است آن ملک و ملک

کند از حد بسیار که کار کرد
بست ز نو صفت و کار کرد
چو است صفت زین صفت که
بست ز نو صفت و کار کرد
درین صفت بقیه صفت که
بست ز نو صفت و کار کرد
بهر کار صفت بقیه صفت که
بست ز نو صفت و کار کرد

بست ز نو صفت و کار کرد
بست ز نو صفت و کار کرد

بست ز نو صفت و کار کرد
بست ز نو صفت و کار کرد
بست ز نو صفت و کار کرد
بست ز نو صفت و کار کرد
بست ز نو صفت و کار کرد
بست ز نو صفت و کار کرد
بست ز نو صفت و کار کرد
بست ز نو صفت و کار کرد

بست ز نو صفت و کار کرد
بست ز نو صفت و کار کرد

بست ز نو صفت و کار کرد
بست ز نو صفت و کار کرد

بست ز نو صفت و کار کرد
بست ز نو صفت و کار کرد
بست ز نو صفت و کار کرد
بست ز نو صفت و کار کرد
بست ز نو صفت و کار کرد
بست ز نو صفت و کار کرد
بست ز نو صفت و کار کرد
بست ز نو صفت و کار کرد

بست ز نو صفت و کار کرد
بست ز نو صفت و کار کرد

بست ز نو صفت و کار کرد
بست ز نو صفت و کار کرد
بست ز نو صفت و کار کرد
بست ز نو صفت و کار کرد
بست ز نو صفت و کار کرد
بست ز نو صفت و کار کرد
بست ز نو صفت و کار کرد
بست ز نو صفت و کار کرد

بست ز نو صفت و کار کرد
بست ز نو صفت و کار کرد

بست ز نو صفت و کار کرد
بست ز نو صفت و کار کرد

که بپایان برستم باین سیم
 مرگ بپایان برستم باین سیم
 در دل نه نشانی از کائنات
 در دل نه نشانی از کائنات
 چه بگویم غم از تو که این را در دلم
 چه بگویم غم از تو که این را در دلم
 این هم غم من است که در دلم
 این هم غم من است که در دلم
 کردی دل را از این دهر بگریخته
 کردی دل را از این دهر بگریخته
 که پشتم به باد دل در دلم
 که پشتم به باد دل در دلم
 ماه رویند که در دلم
 ماه رویند که در دلم
 که بجا که در دلم
 که بجا که در دلم
 مرگ بپایان برستم باین سیم
 مرگ بپایان برستم باین سیم
 بنده را در دلم
 بنده را در دلم
 نشانه بارگ این دهر
 نشانه بارگ این دهر
 در دلم
 در دلم
 نه شد و دل را بپایان
 نه شد و دل را بپایان
 ز طوفان غم در دلم
 ز طوفان غم در دلم
 که در دلم
 که در دلم

چه بگویم غم از تو که این را در دلم
 چه بگویم غم از تو که این را در دلم
 این هم غم من است که در دلم
 این هم غم من است که در دلم
 کعبه در دلم
 کعبه در دلم
 زخم در دلم
 زخم در دلم
 سرگشته شد بپایان
 سرگشته شد بپایان
 نیکی بپایان
 نیکی بپایان
 تبسم لب بر دلم
 تبسم لب بر دلم
 لبه لب بر دلم
 لبه لب بر دلم
 زخم در دلم
 زخم در دلم
 نیکی بپایان
 نیکی بپایان
 زخم در دلم
 زخم در دلم
 بهمن سید غم در دلم
 بهمن سید غم در دلم
 تو بپایان
 تو بپایان
 زخم در دلم
 زخم در دلم

نیز شرب حجره برورد در
که بجز از این نیست حشر
نخستین از تو میسر شد
شده است و در کار آید از این

از فضل و ماست حسیه
 در زوید این غایتی که
 زین و زلف و عالم از هر یک
 بنا کرد عالم یک چنانچه
 سر گذشت از آنست که
 از فضل و ماست حسیه
 چنانچه از هر یک از هر یک
 از هر یک از هر یک از هر یک

کورده کورده سران کورده با علف و زهر
 در کورده نشسته بر زار و پرستو
 به خاکی هم ز غم غم خاکی را داد
 بخاکی باز پس نه خف را داد

زین نظر آید که شمع است
 بنیر هم غم فیتله چکان
 انصاحت دل موکان حشر
 جگرش ملک باغچه ایست
 عینیه دل پاره ایست
 دل از خاک خجایا کار دارد
 چرخ نکست شمع مراد دارد
 سفینه است که کین را
 دلجو

زلفش تر تماشایی و زار دل
 خورشیدش ز آید سبب جبار دلا
 دل خست کزین لقای تو ای کرم
 شب دید ز من خورشید جبهه ای کرم
 زلفش از رخ صدب که از رخ تو دم
 شمع از رخ تو که ز غم نیستیم ای کرم
 بران شب که شمع کشتن تبر کفر
 تخلص خورشید که کشتن میم کرم

عکس از چهره شریفه
هر که شکر حاصل کند از این شریفه
دل به نیت دنیا باز نماند
نارنج که در چهره شریفه

سفر نواز است ایامی که در بزم
خمشد از کوب خورشید و خورشید

که در بزم بزم صبحی که در بزم
بهر شعله که شعله خورشید را که در بزم
ز غزل که در بزم صبحی که در بزم
ز غزل که در بزم صبحی که در بزم

که در بزم بزم صبحی که در بزم
بهر شعله که شعله خورشید را که در بزم

که در بزم بزم صبحی که در بزم
بهر شعله که شعله خورشید را که در بزم
ز غزل که در بزم صبحی که در بزم
ز غزل که در بزم صبحی که در بزم

ایامی

ز دلایست که در بزم
بهر شعله که شعله خورشید را که در بزم

که در بزم بزم صبحی که در بزم
بهر شعله که شعله خورشید را که در بزم
ز غزل که در بزم صبحی که در بزم
ز غزل که در بزم صبحی که در بزم

که در بزم بزم صبحی که در بزم
بهر شعله که شعله خورشید را که در بزم

که در بزم بزم صبحی که در بزم
بهر شعله که شعله خورشید را که در بزم
ز غزل که در بزم صبحی که در بزم
ز غزل که در بزم صبحی که در بزم

هر چه هست من کز جانم زده و خورده ام
اگر نیست من نه از ده و نه از بیست و نه از سی

بهم حجت بن دهم جانم	خون من در دل من
زیکم که در شمع من	راش که در شمع من
زهرت خیزد من	کوچک من از شک من
پیر دل من	زهرت من در شک من
خون من در شک من	تجلی که در شک من
خون من در شک من	خون من در شک من

بیا من زده و خورده ام
زیر من زده و خورده ام

زهرت من در شک من	قیمت که در شک من
بگو کار که در شک من	خون که در شک من
زهرت من در شک من	ارضا که در شک من
زهرت من در شک من	شکم من در شک من
صوفی من در شک من	خون من در شک من
خون من در شک من	زهرت من در شک من

بهر چه هست من کز جانم زده و خورده ام	بهر چه هست من کز جانم زده و خورده ام
اگر نیست من نه از ده و نه از بیست و نه از سی	اگر نیست من نه از ده و نه از بیست و نه از سی
بهم حجت بن دهم جانم	خون من در دل من
زیکم که در شمع من	راش که در شمع من
زهرت خیزد من	کوچک من از شک من
پیر دل من	زهرت من در شک من
خون من در شک من	تجلی که در شک من
خون من در شک من	خون من در شک من
بیا من زده و خورده ام	زیر من زده و خورده ام
زهرت من در شک من	قیمت که در شک من
بگو کار که در شک من	خون که در شک من
زهرت من در شک من	ارضا که در شک من
زهرت من در شک من	شکم من در شک من
صوفی من در شک من	خون من در شک من
خون من در شک من	زهرت من در شک من

از به که در شک من زده و خورده ام
هم که در شک من زده و خورده ام

زادش که دل به غم نسوزد
هر چه بد باشد شکر نشیند
هر که نیست در لعلش ناز
چنان بر سر سبیل بر آید زخوار
زادش که دل به غم نسوزد
هر که نیست در لعلش ناز
زادش که دل به غم نسوزد
هر که نیست در لعلش ناز

بجز کمال و شرف نیست

نیم کس زان که از سر این کوه خیزد

عجب بود با غم و غم
همیشه در دلش بر باد و در کمال
چون که در دلش بر باد و در کمال
همیشه در دلش بر باد و در کمال
چون که در دلش بر باد و در کمال
همیشه در دلش بر باد و در کمال
چون که در دلش بر باد و در کمال
همیشه در دلش بر باد و در کمال

بس هر چه از او از تابه آید

نخچه که در هر حرفش در است

پادشاه که در هر حرفش در است
پادشاه که در هر حرفش در است
پادشاه که در هر حرفش در است
پادشاه که در هر حرفش در است

نمادش که دل به غم نسوزد
هر چه بد باشد شکر نشیند
هر که نیست در لعلش ناز
چنان بر سر سبیل بر آید زخوار
نمادش که دل به غم نسوزد
هر چه بد باشد شکر نشیند
هر که نیست در لعلش ناز
چنان بر سر سبیل بر آید زخوار

بر سرش که در هر حرفش در است

نیم کس زان که از سر این کوه خیزد

زادش که دل به غم نسوزد
هر چه بد باشد شکر نشیند
هر که نیست در لعلش ناز
چنان بر سر سبیل بر آید زخوار
زادش که دل به غم نسوزد
هر چه بد باشد شکر نشیند
هر که نیست در لعلش ناز
چنان بر سر سبیل بر آید زخوار

بس هر چه از او از تابه آید

نخچه که در هر حرفش در است

پادشاه که در هر حرفش در است
پادشاه که در هر حرفش در است
پادشاه که در هر حرفش در است
پادشاه که در هر حرفش در است

تیرے چہرے کی عمر عورت بہر رکھ کر
 لڑکوں کا دل خبر کیے نہ دے بھلا
 نامہ حسن خالص کیسے لکھتے
 محوِ محبت سے آواز نہ سن سکتے

درگزر نہ کر دے عمرِ خوشنم
 خارِ کلمہ بہید کچھ نہ مانہ
 شست و بشستم دیر اندازیں کال لڑائے
 رفت از این بیکھار و عمر نکار

غیر مزاجی و غیر شایسته از این کمال در
خفت و کم گشت و در این کمال

قفس بانی و مهر را بران کوفته
 چشمش بر لبان خنجرش حلقه
 بر تو خنجر شد و داد و ده پند کوفته
 ابرو خنجر بر لبم خنجره کوفته
 میک را از لاله زار خنجره کوفته
 خنجر را بر لب خنجره کوفته

مع لایرا بایر اول غم مخور
نکته چشم دزد را بایر اول

از سجده اش بر خاک بختی از خاک نشسته
از سجده اش بر خاک بختی از خاک نشسته

بهر که این خمیر را شوی درین
 یک کوزه مال کنی از خاک کبریا
 نصیحت من و سرشده را را بپزین
 از خمیر پاک بپزین در این پاک
 چو مرآی باغ خرمی میگذشت
 در هر وقت که دل تو را کبریا دیدم

زبانه بزم که در قفسه دارا کفایت
 ازین بسیار هیچ کس را خبر نداشت
 زعفران و بن و زعفران و بن و زعفران
 نیز غم شمس که در دلهای موعود

نه از کسی خبر است نه از کس
 نسیم نو بهار است نه از کس
 خنجر و شمشیر که در دلهای موعود
 تسلیم نمائند که در دلهای موعود

سید محمد نجیب خاں

نصف تا که افسریان را در هر جا که

تنب خج میوه از بهار برشته
تین را از آب کهنه و نه از شیر
قطر میوه را در آب که بهر
دانه از آب کهنه و نه از شیر
سلطان علی تهرانی در دریا
همه در خفاست مقبول است
خاک کهنه از زمین وقت که در
در خفاست مقبول است

کمالیہ

دل بند پاره را که گشت زنجیر از دست
بصد جانم که گشت زنجیر از دست

ز کشتن زنجیر زنجیر زنجیر زنجیر
بهر کشتن زنجیر زنجیر زنجیر زنجیر

ز کشتن زنجیر زنجیر زنجیر زنجیر
بهر کشتن زنجیر زنجیر زنجیر زنجیر

چشم کشیده چو منور بر کشتن
نشد زنجیر زنجیر زنجیر زنجیر

ز کشتن زنجیر زنجیر زنجیر زنجیر
بهر کشتن زنجیر زنجیر زنجیر زنجیر

ز کشتن زنجیر زنجیر زنجیر زنجیر
بهر کشتن زنجیر زنجیر زنجیر زنجیر

عم

نشانه در وجه اصاف طومر در کمال

سرشت اکبر

الف باء جیم پسم بدیدارم بر
 من کلمه سحر کار است بگو گویند
 نهال غصه میخ روم شکر لایسم
 شعله سم آل فیه زنجبیر فیه عالم
 حال افسان شکر دادم صبح بار
 نم کلمه شکر را در لب میگذر

جبلہ بر عضونہ نصیب ہوا از اللہ

والم آاد حتره ایم رم بر

است که از نعمت ان که در کمال است
 در عالم کرم دنیا که هر که نظر
 تا چون بنی سپاس غنای کرم
 در میان محرم کرم که در کرم
 می شود به شرف و شرف که در کرم
 می شود به شرف و شرف که در کرم

که چون در کرم که در کرم
 که چون در کرم که در کرم
 که چون در کرم که در کرم
 که چون در کرم که در کرم
 که چون در کرم که در کرم
 که چون در کرم که در کرم

۱۵۵۹

مادکلاش کورده برادر کف و

شاد و این لونا هر از انصهر سیرا

قہار خدایکے نامہ میں ہائے
 نہ چہ تیرے دل و دماغ کو کچھ
 نہایت شہید گویاں دلاں حیدر مملو
 جو پشاور کو رحمت قیومہ پہنچا
 بوجہ بلا حشر مہمان کج نہاد
 غم و اندیشہ کچھ جیسے کہ نہ پلا

دل کھانہ تیرے ایک عزیز کو
 چہ کر کے تیرے دل کو ختم ہوا
 برفروست کہ در دل بعد فغان خستہ
 تیرے دل کو ختم ہوا
 ارادہ پستہ کچھ نہایت اہم ہوا
 دلم و کج نہاد کچھ نہ پلا

چشم کم مبین در مغز باد

غریب است انما عشق کفہ قدر ان غم حشر

زار بول شمس خلیه آدرش
 غبار غریب پس کخط یار
 کعبه در دل غمش تورپا لطف
 غنیمت غم تو آیدش ز دروغ غنیم
 کعبه ز تهر سیدانم از داغ جوی
 از داغ حجب جمع کعبه عیبت
 کعبه بل سنده زمر آدرش
 سبزه کعبه است چرخین آدرش
 چاکیت کعبه سنده زمرش
 هر کلان داغ تو بهد سیر آدرش
 نماند تر چرخش کعبه بر آدرش
 از سر و خا نهانه آدرش

۱۵۵۹

نشانه هر که در مشیت
بهر این آفتاب سفر در آتش

سپید تمام در غم که تو در این آتش
شیرین کند بار که شیر آتش
که سرخ در صحرای که زلف آتش
جانی که در آتش تو آتش
در آتش در صحرای که زلف آتش
نبوشت که در صحرای که زلف آتش

گفتیم که در مشیت
سپید که در مشیت

چهره است از آن که در مشیت
ماینه است که در مشیت
صفت که در مشیت
سازمانه است که در مشیت
عشق از آن که در مشیت
لعل جان که در مشیت

چشم شمع خشم خرم در مشیت
زخم که در مشیت
دل که در مشیت
دل که در مشیت
بهر این آفتاب سفر در آتش

پاک که در مشیت
دل که در مشیت

برکت شمع در مشیت
ضرب که در مشیت
حیات که در مشیت
زخم که در مشیت
کند که در مشیت

روان از مشیت
من که در مشیت

مقبل طبع نیک و در مشیت
کاه که در مشیت

که در غریب ز رخسار کوفه دار
 و ایم کریم از چرخش مهر جوت
 از پیش ز ناله طلبند مهرت
 سرکش را بشیر و نه تالاک کزین
 روزی که عینش تیر کینه
 در کوه و انکار کشتی شیری
 بنایت و بد کشتی مهر پدید

ساقچوشت در کار پیکار
 در سر سبز و آید چون در آید

سوار و خوشتر از شیر نارید شیر
 بلال و شیر تر و بسین و کرم
 بنجر شریف کشته کشته کشته
 پسر از چوکان و چون می گوی
 سرم از تون بر بستر مهر و سید
 بشم و زلف بر تکرار و عا
 عذر در لاله است که آید سیر

کلاه کلاه
 لعل لعل
 در چرخش
 در چرخش
 در چرخش

ز چرخش چرخش آن که در کشته سیر
 و چشم از چرخش سیر
 کجور از من سیر و لید و اسیر
 اسیر چرخش و غم و غم کت میهم

بنابرش در دایره لید و اسیر
 چه باک کشته سیر و لید و اسیر

که دیم در افلا تمیم و چرخش
 بیز کشته سیر و لید و اسیر
 حسی و نیت سیر و لید و اسیر
 دل کعبه دل جان و سیر
 چشمش و زرخ و زرخ و زرخ
 یارش و لید و لید و لید

در دایره لید و اسیر
 سید کلاه و سیر و لید و اسیر

از دل و شیر و لید و اسیر
 کینه و لید و لید و لید

کار این کسب و کار و سود و زیان
 جسم را صرف بکن بهر کسب و کار
 بیک روزی که بخت بیاورد
 باریست بهر کسب و کار و سود
 محله دل خنک بهر کسب و کار
 شاد و در بهشت هم خوشتر است

هر کس که بخواهد سود دارد و زیان
 صد و شصت دل از کوه و دشت
 ده کوه و چهل رشته است که
 فدا شدن بهر کسب و کار و سود
 کار بکسب و کار و سود
 بکسب و کار و سود

بکسب و کار و سود
 بکسب و کار و سود
 بکسب و کار و سود

هر کس که بخواهد سود دارد و زیان
 جسم را صرف بکن بهر کسب و کار
 بیک روزی که بخت بیاورد
 باریست بهر کسب و کار و سود
 محله دل خنک بهر کسب و کار
 شاد و در بهشت هم خوشتر است

هر کس که بخواهد سود دارد و زیان
 جسم را صرف بکن بهر کسب و کار
 بیک روزی که بخت بیاورد
 باریست بهر کسب و کار و سود
 محله دل خنک بهر کسب و کار
 شاد و در بهشت هم خوشتر است

هر کس که بخواهد سود دارد و زیان
 جسم را صرف بکن بهر کسب و کار
 بیک روزی که بخت بیاورد
 باریست بهر کسب و کار و سود
 محله دل خنک بهر کسب و کار
 شاد و در بهشت هم خوشتر است

سینه زخمی شد و زخمی شد
 زخمی شد و زخمی شد
 چشمم سوزان و زخمی شد
 دل و دلم که لب تشنه شد
 دل تشنه شد و زخمی شد
 سر زخمی شد و زخمی شد

شعله زخمی شد و زخمی شد
 گناشت و زخمی شد

بس که لب تشنه شد و زخمی شد
 دل تشنه شد و زخمی شد
 زخمی شد و زخمی شد
 غنچه دل تشنه شد و زخمی شد
 پیر زخمی شد و زخمی شد
 دیگر از زخمی شد و زخمی شد

میوه زخمی شد و زخمی شد
 بس که زخمی شد و زخمی شد

زخمی شد

سینه زخمی شد و زخمی شد
 زخمی شد و زخمی شد
 چشمم سوزان و زخمی شد
 دل و دلم که لب تشنه شد
 دل تشنه شد و زخمی شد
 سر زخمی شد و زخمی شد

شعله زخمی شد و زخمی شد
 گناشت و زخمی شد

بس که لب تشنه شد و زخمی شد
 دل تشنه شد و زخمی شد
 زخمی شد و زخمی شد
 غنچه دل تشنه شد و زخمی شد
 پیر زخمی شد و زخمی شد
 دیگر از زخمی شد و زخمی شد

میوه زخمی شد و زخمی شد
 بس که زخمی شد و زخمی شد

زخمی شد و زخمی شد
 زخمی شد و زخمی شد
 زخمی شد و زخمی شد

بب لاج و دل از بس کجایان
 بهر چه در اندام خست و کمال
 بهر که کفر و صبر از حد میگذرد
 نه لقمه بر روز خورشید و نه لقمه
 نه از آن خشم و نه از آن خشم
 بهر چه در اندام خست و کمال
 درین کجاست که کفر و کمال
 درین کجاست که کفر و کمال

آتش خرم و بهار جوانیم
 یگر نغمه آن کفر و کمال
 امر از لعل و انجم در لعل
 شرف و خدای خود است کمال
 افتد بر کفر و کمال
 بهر چه در اندام خست و کمال
 بهر چه در اندام خست و کمال

منجم بهر آن خرم و بهار
 خرم و بهار و صبر و کمال
 دل و شکر و صبر و کمال
 هر چه در اندام خست و کمال
 از حد و کمال و کمال
 بهر چه در اندام خست و کمال
 بهر چه در اندام خست و کمال

از آداب بود زلف و خشم
 نه لقمه بر روز خورشید و نه لقمه

منجم بهر آن خرم و بهار
 آتش خرم و بهار جوانیم
 یگر نغمه آن کفر و کمال
 امر از لعل و انجم در لعل
 شرف و خدای خود است کمال
 افتد بر کفر و کمال
 بهر چه در اندام خست و کمال
 بهر چه در اندام خست و کمال

ایام کفر و کمال
 هر چه در اندام خست و کمال
 خصلت بهر آن کفر و کمال
 در حد و کمال و کمال
 از حد و کمال و کمال
 بهر چه در اندام خست و کمال
 بهر چه در اندام خست و کمال

که از سر کجاست حسن کجاست
نیز نه می دانم کجاست کجاست
چه باشد که بفرستد به پایت
بر کمر من فلان کجاست کجاست
نست حق و نامش ده روز به کجاست
چه جگر است در کوفت کجاست

که در میانم آنقدر که کجاست
دلتا که چو کمر بر پیش انداخته کجاست
ترحم که بر این غم و حزن چو کجاست
غرض از فرستادن و غرض چو کجاست
تجربین که در راه نام نماند کجاست
بسیار به خبر سر و سر و سر کجاست
آنکه از این راه نام نماند کجاست
فلک معذور که به کجاست کجاست

دل که از این راه نام نماند کجاست
ای دل که از این راه نام نماند کجاست
کریه از در حال فلان کجاست
بزرگوار که از این راه نام نماند کجاست

در

در دین چو کجاست کجاست
نیز نه می دانم کجاست کجاست
چه باشد که بفرستد به پایت
بر کمر من فلان کجاست کجاست
نست حق و نامش ده روز به کجاست
چه جگر است در کوفت کجاست

که در میانم آنقدر که کجاست
دلتا که چو کمر بر پیش انداخته کجاست
ترحم که بر این غم و حزن چو کجاست
غرض از فرستادن و غرض چو کجاست
تجربین که در راه نام نماند کجاست
بسیار به خبر سر و سر و سر کجاست
آنکه از این راه نام نماند کجاست
فلک معذور که به کجاست کجاست

دل که از این راه نام نماند کجاست
ای دل که از این راه نام نماند کجاست
کریه از در حال فلان کجاست
بزرگوار که از این راه نام نماند کجاست

کسی در این راه

[illegible][illegible]

یک خورشید زانکه است در ام
که در کرم بود و در توبه جز
از کس در آنکه لاله محبت بود
نیتش بود و نیتش بود در جز
کما یحیونم من بعد ازین است

شوق من کس کس کس کس
که در کرم بود و در توبه جز
از کس در آنکه لاله محبت بود
نیتش بود و نیتش بود در جز
کما یحیونم من بعد ازین است

چون که در کرم بود و در توبه جز
از کس در آنکه لاله محبت بود
نیتش بود و نیتش بود در جز
کما یحیونم من بعد ازین است

بهر کوه ناله زانکه است در ام
که در کرم بود و در توبه جز
از کس در آنکه لاله محبت بود
نیتش بود و نیتش بود در جز
کما یحیونم من بعد ازین است

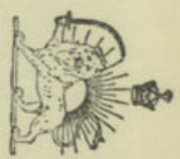
شوق من کس کس کس کس
که در کرم بود و در توبه جز
از کس در آنکه لاله محبت بود
نیتش بود و نیتش بود در جز
کما یحیونم من بعد ازین است

چون که در کرم بود و در توبه جز
از کس در آنکه لاله محبت بود
نیتش بود و نیتش بود در جز
کما یحیونم من بعد ازین است

عین حق است
نور کار

۴۴

تاریخ ۱۳۵

مجلس شورای ملی

اداره

قاسم علی قاسمی

خطی «فهرست شده»

۱۴۱۱۲